

и въ цѣломудріе и чистотѣ на живота си, междѣ другы-тѣ сзученицы. Бѣше и Григорій, първоЕпископъ Назианскій, отскѣтъ Патріархъ Цариградскій и названъ Богословъ; другій, Юліанъ отстѣпникъ, кой-то быде царь Римскій и Гръцкій, а най сѣтъ отстѣпникъ на Бога, и третій, Ливаній мѣдрецъ. На повече отъ всички Василиій имаше голѣма и нераздѣлна любовь съ Григоріа: двама-та тыа юноши бѣхъ кроткы и цѣломудренни, и за това сѣ обычахъ единъ другій и живѣахъ, като една душа въ двѣ тѣла.

С. Василиій, понеже имаше всичкѣ-тѣ си грижѣ да познае тайинства-та на Божественнѣ-тѣ прѣмѣдрость, наѣми първо да не кѣса астіе докѣтъ мѣ сѣ не даде отъ вышнихъ-тѣ промыслъ, да размѣе онова щото незнааше. Една ноць, додѣто стѣеше вѣденъ и размышляваше за безкрайнѣ-тѣ прѣмѣдрость, съ кой-то бы можалъ да познае сзвършенно истинскыа-тѣ сзидатель Бога, ненадѣино угади въ сѣрдце си, нѣкаквѣ Божественнѣ свѣтлинѣ, щото распали у него желаніе да издири на всякъ вѣрѣ писаніе-то и законы-тѣ.